

τάς χειρας, και φέροντες τὴν αὐτὴν στολὴν, ἔβαδιζον ποτὲ μὲν μὲ βῆμα σύνηθες, ποτὲ δὲ τροχάδην· δι' οἰκανὸν καιρὸν διέκριναν τοὺς ἐλιγμοὺς τῶν ἱππέων, οἵτινες ἥσαν κατὰ πέντε, εἴτα δὲ ἐσχηματίσθησαν εἰς δύο ζυγοὺς και κατὰ σοῦχον. Τὸ ἔκτακτον τοῦτο θέαμα διὰ πολὺν χρόνον ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς διμίλας εἰς τὴν Βριστόλην.

Περὶ τῆς ἀποθεώσεως τῶν περιηγητῶν.—Περιηγητής τις, εὐρισκόμενος εἰς τὴν κορυφὴν τῶν Πυρηναίων, παρετήρησε τὸ ἔξης παράδοξον φαινόμενον, δὲ πωνόμασαν ἀποθέωσιν τῶν περιηγητῶν. Ἡ σκιὰ αὐτοῦ και αἱ τῶν δύο συντρόφων του εἰκονίσθησαν ἐπὶ νέφους κειμένου εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, μὲ πολλὴν καθαρότητα και ἀκρίβειαν· ἔτι δὲ παραδοξότερον ἐφάνη εἰς τὸν περιηγητὴν ὁ περικυκλόνων αὐτὰς τὰς σκιὰς φωτεινὸς κύκλος, διαλάμπων μὲ ζωηρότατα γρώματα. Πολλοὶ ἀλλοὶ ἐπιστήμονες περιηγηταὶ διηγοῦνται πολλὰ παρόμοια φαινόμενα, ὡν παραλεπομεν τὴν περιγραφήν.

ΟΝΕΙΡΑ.

ΤΑ ἑπόμενα περὶ ὄνειρων διηγημάτια ἐλάσσομεν ἐκ πηγῶν ἀνωτέρων πάστης ὑποψίας—

Διηγεῖται ὁ Κικέρων ὅτι δύο Ἀρκάδες, συνοδοιποροῦντες, ἔφθασαν εἰς τὰ Μέγαρα, και ὁ μὲν ἐξ αὐτῶν κατέλυσεν εἰς φίλου, ὁ δὲ εἰς πανδοχεῖον. Μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ καταλύσας ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ φίλου ἐπλαγίασε, και ἀποκοιμηθεὶς ὠνειρεύθη ὅτι ὁ συνοδοιπόρος αὐτοῦ ὁ ἐν τῷ πανδοχεῖῳ ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιόν του, και ἐζήτησε βοηθειαν κατὰ τοῦ πανδοχέως, διότι ἔμελλε νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἀμέσως ἐξέπνησεν ὁ ὄνειρευόμενος, ἐντρομος ἀλλὰ συνελθὼν εἰς ἑατὸν, και ἀποκοιμηθεὶς πάλιν, εἶδε και δευτέραν φορὰν τὸν φίλον του, δστις παρεκάλεσεν, ἐπειδὴ δὲν ἔσοιήσεν αὐτὸν ἐν καιρῷ, νὰ φροντίσῃ τούλαχιστον νὰ τιμωρηθῇ ὁ φονεὺς του· «διότι,» εἶπεν, « ὁ πανδοχεὺς, ἀφοῦ μὲ ἔθανάτωσεν, ἔρριψε τὸ σῶμά μου εἰς ἀμάξιον, και ἐσκέπασεν αὐτὸν μὲ κόπρου· παρακαλῶ λοιπὸν νὰ εὑρεθῆς εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως τὸ πρωτ, πρὶν ἐξέληθῃ τὸ ἀμάξιον.» Ἐκπλαγεὶς ἐκ τοῦ νέου τούτου ὄνειρου, ὑπῆγεν ἐνωρὶς εἰς τὴν πύλην, εἶδε τὸ ἀμάξιον, και ἡρώτησε τὸν ἀμαξηλάτην τὶ περιέχει. Ὁ ἀμαξηλάτης πάραυτα ἔφυγεν· ὁ νεκρὸς εὑρέθη ὑπὸ τὴν κόπρον, και ὁ ἀμαξηλάτης ἐπιάσθη και ἔθανατώθη.

Ἴδου και ἄλλο ἀληθὲς ὄνειρον.—Ο κύριος Γυλλιάμς, κατόπιν τῆς Ἀγγλικῆς ἐπαρχίας Κορνουάλλης, τὴν 11ην Μαΐου, 1812, ἐξέπνισε τὴν σύζυγον αὐτοῦ παραπολὺ τεθρυβημένος, και εἶπε πρὸς αὐτὴν, « Ὄνειρεύθην ὅτι ἥμην ἐν Λονδίνῳ εἰς τὴν στοχὸν τοῦ Κάτω Βουλευτηρίου, και εἶδον ἄνθρωπον ρίπτοντα τὸ ἐπιστόλιόν του κατά τινος ἐμβανοντος εἰς τὴν στοχὸν, δστις ἐλέγετο ὅτι εἶναι ὁ καγκελλάριος.» Εἰς τοῦτο ἡ σύζυγος ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἦτον εἰμὶ

ὄνειρον, και τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ κοιμηθῇ ὅσον τάχιστα. Ἐκεῖνος ἀπεκοιμήθη ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐξύπνισε πάλιν τὴν κυρίαν, και εἶπεν ὅτι και δευτέραν φορὰν εἶδε τὸ αὐτὸν ὄνειρον. Ἡ αὐτὴ ὁπτασία ἐπαρουσιάσθη και τρίτην φορὰν τότε δὲ, καίτοι παρακαλούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου νὰ ἰσυχάσῃ και νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὰ λησμονήσῃ, ἐστικάθη (μεταξὺ μιᾶς και δύο) και ἐνδύθη. Εἰς τὸ πρόγευμα ἡ μόνη ὑπόθεσις τῆς συνομιλίας ἥσαν τὰ ὄνειρα· και πρὸ τῆς μεσημβρίας ὁ κύριος Γ. ὑπῆγεν εἰς τὸ Φάλμουθον, ὅπου διηγήθη τὰ πάντα εἰς ὅλους τοὺς γνωρίμους αὐτοῦ, ὅσους ἀπήντησε. Τὴν ἐπαύριον, μία τῶν ἐγγάμων θυγατέρων τοῦ κυρίου Γ. συνέβη νὰ ἔλθῃ μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς πατρικῆς οἰκογενείας. Ὁ κύριος Γ. διηγήθη εἰς τὸν γαμβρόν του, ὃνομαζόμενον Τύχκερ, τὰ περὶ τῶν ὄνειρων ἀφοῦ δὲν τοῦς ἤκουσεν αὐτὰ, παρετήρησεν ὅτι κατ' ὄναρ μὲν ἡμπόρει τις νὰ ἴδῃ τὸν καγκελλάριον ἐν τῇ στοᾷ τοῦ Κάτω Βουλευτηρίου, ἀλλὰ πραγματικῶς δὲν ἥθελεν εὑρεθῆν ἐκεῖ. Ἡρώτησεν ἐπομένως ὁ κύριος Τ. ὁποῖος ἥτον ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸ φαινόμενον, και ὁ κύριος Γ. περιέγραψεν αὐτὸν καταλεπτῶς. « Ἡ περιγραφή σας,» εἶπε τότε πρὸς τὸν πενθερὸν ὁ κύριος Τ., « δὲν εἶναι μὲν ἡ τοῦ καγκελλάριου, ἀλλ' ἀπαράλλακτος ἡ τοῦ κυρίου Πέρσεβαλ, τοῦ καγκελλάριου τοῦ ταμείου.* Ἡρώτησεν ἐπειτα ἐχει ὁ κύριος Γ. εἰχέ ποτε ὰδεῖ τὸν κύριον Πέρσεβαλ, και ἤκουσε μετ' ἀπορίας ὅτι οὐδέποτε εἶχεν ὰδεῖν αὐτὸν, οὔτε εἶχε λάβει κάρμιάν σχέσιν πρὸς αὐτόν· και περιπλέον, ὅτι οὐδέποτε, ἐπὶ ζωῆς του, εἶχεν ὑπάγειν εἰς τὸ Κάτω Βουλευτηρίον. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἤκουσαν ἵππον καλπάζοντα πρὸς τὴν θύραν τοῦ οἴκου· και ἀμέσως ιούς τις τοῦ κυρίου Γυλλιάμου ἐμβῆκεν εἰς τὸν θάλαμον, και εἶπεν ὅτι εἶχεν ἔλθει τρέχων ἔφιππος ἀπὸ τὸ Τρούφον, ἐπειδὴ ὡμίλησεν ἐκεῖ μὲ ἄνθρωπον, δστις εἶχε φθάσειν ἐκ τῆς μητροπόλεως διὰ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης, και δστις ἥτον ἐν τῇ στοᾷ τοῦ Κάτω Βουλευτηρίου τὴν νύκτα τῆς 11ης, καθ' ἣν ώραν ἀνήρ τις, τόνομα Βέλλιγγχαμ, ἐπιστόλισε τὸν κύριον Πέρσεβαλ. Ἀφοῦ ἐμετρίασεν ὀλίγον ἡ ἐκπληξίς ἡ ἐκ τῆς ἀγγελίας ταύτης προένθεισα, ὁ κύριος Γ. περιέγραψε λεπτομερῶς τὸ σχῆμα και τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ἀνθρώπου, δστις τὸν ἐφάνη κατ' ὄναρ ἐπιστόλικῶν τὸν καγκελλάριον, ὡς και τὸ τοῦ καγκελλάριου. Μετὰ ἐξ δὲ περίπου ἐδόμαδας, ἔχων ὁ κύριος Γ. ὑποθέσεις εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ὑπῆγε, συνιδευμένος ὑπὸ φίλου, εἰς τὸ Κάτω Βουλευτηρίον, ὅπου, ὡς προέρρηθη, δὲν εἶχεν ὑπάγει ποτὲ ἀρχήτερα. Ἀμα δὲν φθάσας εἰς τὴν κλίμακα πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς στοᾶς, εἶπε, « Τόσον διακεκριμένως ἐνθυμοῦμαι τὸν τόπον τούτου, δστις

* Ο καγκελλάριος τοῦ ταμείου (ὑποταμίας) εἶναι ἀξιωματικὸς πολὺ κατώτερος τοῦ κυρίου λεγομένου καγκελλάριου, ἡτοι τοῦ Λόρδου Υψηλοῦ Καγκελλάριου τῆς Μεγάλης Βρετανίας, δστις δυνάμει τοῦ ὑπουργήματος του εἶναι μιστικοσύμβουλος, και δ πρώτιστος σύμβουλος τοῦ ἀνακτος εἰς πᾶν δ, τι ἀφορῇ τὸν νόμον, πρέδρος τοῦ Συνεδρίου τῶν Λόρδων, ἀρχιδικαστής τοῦ κράτους, κλπ.

κατ' ὄντα μοὶ ἐπαρουσιάσθη, ὅσον διποιονδήποτε θάλαμον ἐν τῷ οἴκῳ μου·—καὶ τὴν αὐτὴν παρατήρησιν ἔκαμεν ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν στοάν. Ἐδείξεν ἐπειτα τὸ καθαυτὸ μέρος, ὃπου ἴστατο ὁ Βέλλιγγχαμ ὅτε ἐπυροβόλησε, καὶ ὅπου εἶχε φύσειν ὁ κύριος Πέρσεβαλ ὅτε ἐκτυπώθη ὑπὸ τῆς σφαίρας, ἐξ ἣς ἐπεσεν. Ή ἐνδυμασία καὶ τοῦ κυρίου Πέρσεβαλ καὶ τοῦ Βέλλιγγχαμ ἐσυμφώνει ἐντελέστατα μὲ τὴν περιγραφὴν, τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κυρίου Γ.

Ιερεὺς τῆς Σκωτίας, κατοικῶν πλησίον τοῦ Ἑδιμβούργου, ὡνειρεύθη μίαν νύκτα, ἐνῷ εὑρίσκετο εἰς ἐπίσκεψιν τῆς πόλεως ταύτης, ὅτι εἰδεὶς πυρκαιᾶν, καὶ ἐν τῶν τέκνων του εἰς τὸ μέσον αὐτῆς. Ἐξυπνήσας, ἀνέστη πάραυτα, καὶ ἐπέστρεψεν οὕκαδε ὅσον τάχιστα. Εὐρήκει δὲ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ πυρπολουμένην, καὶ ἐν τῶν τέκνων του εἰς κίνδυνον νὰ καῆ, ἀλλὰ, χάρις εἰς τὸ ὄνειρον, ἐπρόφθασε νὰ τὸ σώσῃ.

Δύο ἀδελφοί ἐνοικούμοιν πρό τινων ἡμερῶν ἀδελφὸν πάσχοντα· ἡ μία δὲ ἐξ αὐτῶν ἐδανείσθη ὡρολόγιον παρά τινος φίλης, ἐπειδὴ τὸ ἰδικόν της ἥτον ὑπὸ διόρθωσιν. Ἐνῷ συγεκιμώντο εἰς δωμάτιον, ἔχον συγκοινωνίαν μὲ τὸ τοῦ ἀδελφοῦ των, ἡ μία ἐξύπνησε πολὺ τεταραγμένη, καὶ σκώσασα τὴν ἄλλην, εἶπεν ὅτι εἰδεὶς τρομερὸν ὄνειρον. «Ὥνειρεύθην,» εἶπεν, «ὅτι τὸ ὡρολόγιον τῆς Μαρίας ἐστάθη· καὶ ὅτι, ἀφοῦ σὲ ἀνέφερα τὸ περιστατικὸν τοῦτο, ἀπέκριθης σύ, Πολὺ μεγαλητέρα συμφορὰ μᾶς ἡκολούθησε· διότι καὶ ἡ πνοὴ τοῦ ἀδελφοῦ μᾶς ἐστάθη παρομοίως.»—Τὸ ὡρολόγιον ὅμως εὑρέθη ὅρθιῶς βαθίζον, καὶ ὁ ἀδελφός των ἡσυχῶς κοιμώμενος. Τὸ αὐτὸ δόνειρον παρέστη πάλιν τὴν ἐφεξῆς νύκτα· τὴν ἀκόλουθον δὲ πρωΐαν, μία τῶν ἀδελφῶν, αἵτιναν λαθοῦσα νὰ σφραγίσῃ γράμμα τι, ὑπῆγε νὰ φέρῃ τὸ ὡρολόγιον, ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι εἶχε σταθῆ, καὶ ἐνθυμηθεῖσα τὸ ὄνειρον, ὥρμπτεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἀδελφοῦ της, ἔντρομος· καὶ ἀληθῶς τὸν εὐρήκει νεκρόν.

Συμβαίνει κακότοτε δύο τινὲς νὰ ἴδωσιν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, ὡς ἀποδεικνύει τὸ ἐφεξῆς διήγημα φιλοσόφου ἀνδρὸς, τοῦ Dr. Abercrombie.—

Νέος, εὐρισκόμενος εἰς γυμνάσιον ἔκατὸν μῖλια μακρὰν τῆς πόλεως ὃπου διέτριβον οἱ γονεῖς του, ὡνειρεύθη ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὸν πατρῷον οἴκον διὰ νυκτὸς, καὶ πρῶτον ἐδοκίμασε τὴν ἐμπροσθεν θύραν, ἀλλὰ τὴν εὐρῆκε κεκλεισμένην· εἰσελθὼν ὅμως διὰ τῆς ὅπισθεν, εἶδεν ὅτι ἀπαντεῖς εἶχον πλαγιάσει, καὶ ὑπῆγε κατ' ἔνθεαν εἰς τὸν κοιτῶνα τῶν γονέων του. Εἶπε δὲ πρὸς τὴν μητέρα του, ἡτὶς ἔτυχεν ἐξυπνος, «Μῆτερ, εἰς μακρυνὸν ταξείδιον ἀναχωρῶ, καὶ ἡλθον νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω.» Τοῦτο ἀκούσασα ἐκείνη, ἀπεκρίθη πολὺ ἀνίσχυρος, «Ὄ! φίλαταειὲ, ἀπέθανες!» Ο νέος ἐξύπνησε πάραυτα, ἀλλὰ δὲν μετεσυλλογίσθη τὸ ὄνειρον, ἐκτὸς μετά τινας ἡμέρας, ὅπότε ἐλαχεῖ ἐπιστολὴν τοῦ πατρός του, σκοπὸν ἔχουσαν νὰ ἐρευνήσῃ περὶ τῆς ὑγείας του, κατὰ συνέπειαν φοβερού ἐνύπνιου, τὸ ὄποιον εἶδεν ἡ μήτηρ του αὐτὴν ἐκείνην τὴν νύκτα, καθ' ἣν παρέστη εἰς αὐτὸν τὸ προειρημένον ἐνύπνιον. Ή μήτηρ σου ὡνειρεύθη, ἔλεγεν

ἡ ἐπιστολὴ, διτε ἥκουσέ τινα ζητοῦντα νὰ ἀνοίξῃ τὴν ἐμπροσθεν θύραν, ὅστις ἐπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν ὅπισθεν θύραν, καὶ τέλος ἦλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα μας. Εἶδε τότε ὅτι εἶναι ὁ υἱὸς αὐτῆς, ὅστις, ἐλθὼν εἰς τὴν πλευρὰν τῆς κλίνης, εἶπε, «Μῆτερ, εἰς μακρυνὸν ταξείδιον ἀναχωρῶ, καὶ ἦλθον νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω» τοῦτο ἀκούσασα ἐκείνη, ἐξεφωνησεν, «Ὄ! φίλαταειὲ νιὲ, ἀπέθανες!» — Άλλα τίποτε δὲν συνέβη, οὔτε εἰς τὸν υἱὸν, οὔτε εἰς τὴν μητέρα.

ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ, ΚΑΙ ΣΕΙΣΜΟΙ ΕΝ ΑΓΓΗ.

ΤΟ 1717, οἱ κάτοικοι τῆς Σμύρνης, κατὰ τὸν Τουρνεφρότιον, ἦσαν μόνον 27,200· ἔξι ὄν 15,100 Τούρκοι 10,000 Γραικοί· 1800 Ίουδαῖοι· 200 Ἀρμενοί, καὶ ἄλλοι τόσοι Φράγκοι. Τὸ δὲ 1817, ἦσαν μετὰ ἔκατὸν ἑτη, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης ἀνέβαινον, κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ Οἰκονόμου, εἰς 150,000, ἔξι ὄν τὰ δύο πέμπτα, ἦσαν 80,000, Γραικοί. Τὴν σήμερον δὲ πληθυσμὸς δὲν φάνεται εἰς τὰς 150,000· οἱ Τούρκοι λογίζονται πάντοτε οἱ πολυαριθμότεροι· οἱ Γραικοί δύμας προσδεύσουται ταχύτερον, καὶ δὲν εἶναι διλγώτεροι τῶν 40,000, οὔτε πλειότεροι τῶν 50,000.

Τὸ 1688 συνέβη ἐν Σμύρνη φοβερὸς σεισμὸς, καταποντίσας πολλὰς συνοικίας καὶ τὰ δημόσια γραμματοφυλακεῖα καὶ ἀρχεῖα, τὰ τε Ἑλληνικὰ καὶ τῶν παρεπιδημούντων Εὐρωπαίων. Τοῦ σεισμοῦ τούτου γίνεται μνεία εἰς μάρμαρον, κείμενον ἐπὶ τῆς δυτικῆς πύλης τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, δοτὶς τότε ἐπεσε καὶ αὐτὸς ἀνυκοδομήθη δὲ τῷ 1690, καὶ πάλιν πυρποληθεὶς τῷ 1763 ἀνεκτίσθη τῷ 1792. Μνημονεύει δὲ διηρητὸς καὶ ἄλλον μέγαν σεισμὸν τῆς Σμύρνης, συμβάντα κατὰ τὸ 1048. Τοσταός δὲ τῆς πόλεως ταύτης σεισμὸς ἀναφέρεται δικαστὸς τὸ 1773, μετὰ πορκαῖς συνημμένος, δοτὶς ἐπροξένησε πολλὴν φθορὰν καὶ ζημίαν. Εἶναι παρατηρήσεως ἀξιον, διτε ὅτιοι οἱ ἀξιομνημόνευτοι σεισμοὶ συνέβησαν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τὸν Ιούνιον.

[Ἐκ τῆς περὶ Σμύρνης Διατριβῆς τοῦ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.]

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΕΝ ΚΑΙΡΩ ΒΡΟΝΤΗΣ.—«Ἐξω τοῦ οἴκου εὐρισκόμενοι, πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν δένδρα καὶ παντὸς εἴδους ὑφῆλα ἀντικείμενα· καὶ ἀν μετὰ τὴν λάμψιν ἀκολουθήσῃ πάραυτα ὁ κρότος, —θέλεν ἐπειτα ἔτι τὸ φύρος εἴναι πολλὰ πλῆσιον, —τὸ ἀσφαλέστερον ἥθελεν ἐσθιαὶ νὰ πλαγιάζωμεν. Πρέπει, ν' ἀποφεύγωμεν ποταμούς, λίμνας, καὶ τὴν θάλασσαν, ἐπειδὴ τὸ θύρωρ εἴναι καλὸς ἀγνός τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ θύρωτος ἀποικιών εὐρισκόμενοι, ἐξέχοντες τρόπον τινὰ, ἥθελον εἰσθαι μᾶλλον ὑποκείμενοι νὰ ἐλκύσωσι τὴν ἀστραπήν. Ἐάν δὲ ἡμεθα ἐντὸς τοῦ οἴκου, τὸ μέσον θαλάμου κεκαλυμμένου ὑπὸ τάπητος θέλει εἰσθιει ἀρκετὸ ἀσφαλές. Ἀς μὴ καθήμεσθα πλησίον τῆς καπνοδόχης, μήτε τοῦ παραθύρου, ἐπειδὴ δὲ πετωρωμένος καὶ ἀρπασθὲ ἀλλ, καὶ δὲν ὅγρος, εἴναι καλὸς ἀγνός. Ὁθεν εἰς τοιάτις περιστάσεις τὸ ἀσφαλέστερον εἴναι νὰ κλείωμεν τὰ παράθυρα. Ἐν τῇ κλίνῃ δὲν κινδυνεύομεν, διότι τὰ ἐπαπλώματα εἴναι κακοὶ ἀγνογοί, καὶ εἰμεθα τρόπον τινὰ μεμονωμένοι εἰς τοιάτις θέσεις.

ΤΑ ΗΠΕΙΡΕΧΟΜΕΝΑ.

Σύμμικτα Βυζαντινά. Αρ. B. Θάνατος τοῦ Τζάζωνος Αίγυπτων τοῦ Γελίμερος· Θρίαμβος τοῦ Βελισαρίου, 49. Περὶ τῶν Τρόπων τοῦ Βλέπειν, 52. Ο ἔρως τῆς Πατρίδος, 53. Ο Ρασσέλας, Κεφ. κ-κβ. 53. Γνωμικὰ τῶν Ταπροβανάων, 55. Σημειώσεις περὶ τῆς Ιερᾶς Γεωγραφίας, Αρ. A'. 57. Αἱ Αἴθηναι ἀλίσκονται ὑπὸ τῶν Βενετῶν, καὶ καταστρέφονται ὑπὸ τῶν Τούρκων, 59. Περὶ τοῦ Κατοπτρισμοῦ, μετὰ Εἰκονογραφίας, ει. Ονειρα, 63. Κάτοικοι τῆς Σμύρνης, καὶ Σεισμοὶ ἐν αὐτῇ, 64. Ασφάλεια ἐν καιρῷ Βροντῆς, 64.